

Σκάφτω γουβιά, | βρίσκω ἄβγά,
σκάφτω γουβότερα, | βρίσκω περ' σσότερα
(τὰ γεώμηλα).

γουβαθιάζω ἐνιαχ. γουβαθᾶζω Πόντ. (Οἶν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοῦβαθορ.
Γίνομαι βαθοὺλόρ, βαθύνομαι: Φρ. Ἐγουβαθᾶσαν
τὰ μάτᾱ του.

γούβαθος ἐπιθ. Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσιασ. γοῦβα καὶ βάθορ.
Πολύ βαθὺς ἔνθ' ἄν.: Σκουτέλιν γούβαθον. Νερά γούβαθα
Οἶν.

γουβάκι τό, ἐνιαχ. σγουβάκι Πελοπν. (Δαιμον.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γοῦβα.
1) Μικρὸς λάκκος ἐνιαχ. Συνών. γοῦβίτσα, γοῦβ-
ρίτσα, λακκάκι, λακκοὺβάκι. 2) Τὸ κοίλωμα,
ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ὁ ὀφθαλμὸς Πελοπν. (Νεάπ.):
Θὰ σοῦ βγάλω τὸ μάτι ἀπὸ τὸ γουβάκι. Συνών. κοῦπα.
3) Τὸ κατὰ τὸν αὐχένα κοῖλον τοῦ ἰνίου. Πελοπν. (Ἄρν.
Δαιμον. Ζελίν. Πραστ. Σαηδόν.): Ἐχω ἓνα σπυρὶ στὸ γου-
βάκι Σαηδόν. Νὰ σοῦ κόψω μία 'ς τὸ σγουβάκι Δαιμον.
Συνών. γοῦβα 10, γοῦβίτσα 2β, λακκάκι, λακ-
κοὺβάκι. 4) Κατὰ πληθ. ἡ παιδιὰ γοῦβίτσα, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. γοῦβίτσα 4.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβάκι Πελοπν.
(Ἄνδρίτσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.), οὐβάκια Ἰκαρ.

γουβί τό, γουβὶν Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) γουβί
πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φάρασ.) Πόντ.
(Σεμέν.) γ'βί Στερελλ. (Αἰτωλ.) γουῖδι Τσακων. (Μέλαν.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γοῦβα.
1) Μικρὸς λάκκος, ὄρυγμα, κοίλωμα γῆς σύνθη. καὶ Καππ.
(Ἀραβάν. Γούρτον. Φάρασ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ.
κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.): Κάνουμε γουβιά καὶ βάνουμε βερ-
γιά σὲ κάθε γουβί (βεργιά = μικρὰ τεμάχια κλαδίσκων
δένδρων, εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῶν ὁποίων εἶναι προσδεδεμένον
νῆμα μετὰ ἀγκίστρου καὶ δολώματος διὰ τὴν σύλληψιν μι-
κρῶν πτηνῶν) Ζάκ. Ἀνοιξα πενήντα γουβιά καὶ θὰ βάλω
γροθάρες (= μικρὲς ἐλιές) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβγαλα καμ-
μία 'κοσαρέα γουβιά νὰ φυτέψω λιγορόθαθα Πελοπν. (Ξε-
χώρ.) Βγάνω γουβιά γιὰ νὰ φυτέψω σ'κιές (βγάνω =
ἀνοίγω, ὀρύσσω) Πελοπν. (Ἀνδροῦσ.) Ἐκ' ἀνοίντον γουῖδια
σάμερε (ἀνοίγε γοῦβες σήμερα) Μέλαν. || Παροιμ. φρ. Ἐγινε
γouβί (= ἐξηφανίσθη) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσην. Σουδεν.)
Γουβί νὰ γίνης! (νὰ χαθῇς, νὰ ἐξαφανισθῇς) ἄρά) ἄγν. τόπ.
|| Αἰνιγμ.

Σκάφτω γουβιά, | βρίσκω ἄβγά,
σκάφτω γουβότερα, | βρίσκω περ' σσότερα
(τὰ γεώμηλα) Πελοπν. (Μεσσην.) 2) Ὁ τάφος Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων. Λεῦκτρ.): Ἀνοιξαν τὸ γουβί
κ' εὐρήκαν τὰ δυὸ παιδιὰ σφαλαγονδιασμένα (= ἀραχνια-
σμένα) Καλάβρυτ. 3) Φρέαρ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σεμέν.
Χαλδ. κ.ά.) β) Κτιστὸν ὄρυγμα τοῦ ληνοῦ διὰ τὴν ὑποδοχὴν
τοῦ ἐκθλιβομένου γλεύκους Πελοπν. (Γαργαλ. Ὀλυμπ.):
Κατέβα 'ς τὸ γουβί ν' ἀδειάσης τὸ μοῦστο Ὀλυμπ. Συνών.
λιμπί, πολήνι. γ) Μικρὸν κτιστὸν φρέαρ εἰς τὸ κέντρον
ὑπογείου ὕδατοδεξαμενῆς ἢ ἄλλου φρέατος Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.): Σώθηκε τὸ νερὸ τῇ στέρνας κ' ἔμεινε μοναχὰ 'ς τὸ
γouβί λιγούλι. δ) Κτιστὸν ὄρυγμα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ

ἀσβεστοκαμίνου Πελοπν. (Καρδαμ. Λεῦκτρ. Οἰτυλ. Σαηδόν.)
Συνών. γοῦβα 6 β. 4) Ὁ ἀργαλειός, λόγῳ τοῦ ὑπὸ τοὺς
πόδας τῆς ὑφαντρίας ἀνοιγομένου ὀρύγματος Καππ. (Ἀρ-
βάν. Φάρασ.) 5) Γεγλυμμένος κορμὸς δένδρου διὰ τὴν ἐνα-
ποθήκευσιν ὕδατος καὶ τὸ πότισμα τῶν ζώων Πόντ. (Ἄμισ.
Κερασ. Σεμέν. Χαλδ.) Συνών. κορίτα, ποτίστρα.
6) Κυψέλη μελισσῶν Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σεμέν. Χαλδ.
κ.ά.) 7) Σπήλαιον Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) 8) Κατὰ πληθ., εἶδος
παιδιᾶς Πελοπν. (Κερπιν.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Σεμέν.
Χαλδ.): Παίζομε τὰ γουβιά Χαλδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβὶν Πόντ. Γουβί
Κέρκ. Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ.) Γούβι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαρ-
γαλ. Τριφυλ.) Γουβιὸ Κέρκ. Γουβιά τά, Θεσσ. (Τρίκερ.) Κέρκ.
Πελοπν. (Ἀράχ. Γορτυν. Δυρράχ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Λάστ.
Τριφυλ. Χατζ. κ.ά.) Γουβία Ζάκ. (Μαχαιράδ.) Πελοπν.
(Μάν. Πυλ.) Γούβια Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γουῖδια ἁ, Τσακων.
(Μέλαν.)

γouβιά ἡ, Ἡπ. (Δωδών.) Στερελλ. (Γραν. Ξηρόμ.)
Πελοπν. (Μηλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦβα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.
1) Σειρὰ μικρῶν λάκκων διὰ τὴν ἐμφύτευσιν γεωμήλων
Στερελλ. (Γραν.): Ἐχου δέκα γουβιές πατάκας. 2) Εἶδος κο-
πτεροῦ σκεπάρνου μετὰ βραχείας λαβῆς, χρησιμοποιουμένου
εἰς τὴν βαρελοποιῖαν ἔνθ' ἄν.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβιά Κέρκ. Γουβιές
Χίος.

γouβιάζω Δωδεκάν. (Λειψ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Πελοπν.
(Ἡλ. Κορινθ.) κ.ά. — Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1190 — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. γουβιάζω Ρόδ. γουβιάζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) γουβιάζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) γου-
βγιάζω Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) βουβιάζω Δ. Κρήτ. Μῆλ.
Σῦρ. βουγιάζω Νίσυρ. Χάλκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦβα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.
Α) Ἀμτβ., καθίσταμαι κοῖλος, ἔχω γοῦβεσ Ἡπ. (Ζα-
γόρ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) — Λεξ. Δημητρ.:
Πουλὺ γκούβιασι ἡ σκιπῇ, δὲν τ'ν βλέπου καλά! Βόιον
Ἐγούβιασε ὁ δρόμος, ἡ αὐλὴ Λεξ. Δημητρ. Γούβιασαν τὰ
μάτχια τ' Δομοκ. Γκούβιασαν τὰ μάτια τ'ς ἀπ' τ'ν ἀπνία
Ζαγόρ.

Β) Μεταβ. 1) Σχηματίζω γοῦβαν, λακκίσκον, καθι-
στῶ τι κοῖλον Πελοπν. (Κορινθ.) — Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1190
κ.ά.: Γουβιάζω τὴ σταφίδα, τὸ ἀμπέλι, γιὰ νὰ ρίξω λίπασμα
Κόρινθ. Ἐστάθηκε 'ς ἓνα βραχάκι, πὺ ἀπὸ κάτω του τὸ
γούβιαζε σὲ ὕφαλο τὸ ὑποβρύχιον κύμα Ν. Ἐστ., ἔνθ' ἄν.
2) Ἀποθηκεύω σῖτον, κριθὴν κ.τ.τ. εἰς τὴν γοῦβαν,
ἥτοι εἰς τὸν εἰδικῶς ἐντὸς ἀχύρων ἢ εἰς τὴν γῆν κατεσκευα-
σμένον λάκκον Δωδεκάν. (Λειψ.) Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Μῆλ.
Νίσυρ. Πελοπν. (Ἡλ.) Σῦρ. Χαλκ.: Αὔριο 'ὰ φρύξω τὰ
σῦκα νὰ τὰ γουβγιάσω Καρδάμ. Πβ. γοῦβα 6. 3) Μοι-
ράζω τὸν τυρὸν εἰς μερίδια, βοῦβεσ, ἀνάλογα πρὸς τὸν
ἀριθμὸν τῶν ἀμελγομένων ζώων Δ. Κρήτ. Πβ. γοῦβα 7.

γouβιάρης ὁ, Πελοπν. (Οἰτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦβα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιάρης.

Ὁ ὀρύσσων τὴν γοῦβαν, ἥτοι τὸν λάκκον τοῦ ἀσβε-
στοκαμίνου. Συνών. καμινιάρης.